

AKSAM GÜNEŞİ

Resat Nuri Güntekin

Öykü Hükümet doktoru olarak, daha önce görmediği bir adaya atanan Doktor Kemal , kendisine yaverlik etmesi için adayı çok iyi bilen birinin tayin edilmesini ister. Kendisine Hacı İsmail adındaki Çavuşu verirler. Çavuş, adayı ve ada insanını çok yakından tanımaktadır, herkesi elinden geldiğince anlatır, fakat, Nazmi Bey ismindeki Ayazma Çiftliği'nin sahibine ayrı bir muhabbet beslemektedir. Bu çiftlik Nazmi Bey'e babasından miras kalmıştır. Mutasarrıf olan babası da çok yardımsever, mübarek adamdır, oğlu Nazmi Bey'de babası ile iyilik ve cömertlikte adeta yarışmaktadır. Doktor, adadaki gezilerini sürdürürken başka yerlilerin de Nazmi Bey'i her sözlerinde andıklarını, sevgilerini ifade etmeye lügatlarının yetmediğini fark eder. Yörenin ileri gelenleri ile tanıştığında, Nazmi Bey'in konusu sürekli açılmaktadır, ancak onlar Nazmi Bey ile Paris anılarını anlatmakta, Nazmi Bey'in Harp Zabiti iken aynı esnada, çapkınlığı, müsrifliğinden ve Prens dö Bosfor olarak Paris'te de nam yapmasından konuşmaktadırlar. Doktor Kemal, Nazmi Bey'in bahsi geçerken kendisi ile tanışır, Nazmi Bey'in büyük bir alçak gönüllülük ve nezaket ile kendisini hemen evine davet etmesi ile de dostlukları başlar.

Doktor Kemal, adada bir müddet görev yaptıktan sonra devlet tarafından başka vazifeler alarak değişik yörelerde hizmet eder, daha sonra ise tekrar adada görevlendirilir. Geleceğini haber alan Nazmi Bey, doktoru aramaya koyulmuştur. Kısa zaman tanınmasına rağmen, doktorda da güzel hisler bırakan Nazmi Bey'e sanki kardeşymiş gibi sevgi duymaktadır, velhasıl, doktor tüm tefferruatıyla kendi hayatını Nazmi Bey'e anlatmasına rağmen, Nazmi Bey hakkında çok az bilgiye sahiptir. Birlikte yalnız kaldıkları bir gece Nazmi Bey kendisini anlatacağıdır.

Galatasaray Lisesi'nde eğitim alan Nazmi, okuldaki hocalara göre hem sınıfın hem tembeli, hem en çalışkanı, hem en ahlaklısı, hem en ahlaksızsı, hem en vicdanlısı hem de en vicdansızsıdır. Ne hocaları, ne de arkadaşları Nazmi'yi kesin bir yere koyamaz , ancak herkes en çok kendisini sevmektedir. Bir gece yakaladığı fareyi gaza tutup ateşe veriyor, az zaman sonra da, kuyuya düşen kedi yavrusunu kurtarabilmek için hayatını tehlikeye atar.

Bu değişken ve farklı karakterin annesi çok genç yaşlarında tifodan ölmüştür. Babası da sağlık açısından pek iyi değildir, Ayazma'daki çiftliği satın alarak inzivaya çekilir, oğlunu kendi kasvetli evinde büyütme istemiyor, aile hayatı ve saadeti, görmesi amacıyla Çamlıca'daki erkek kardeşinin evinde bulundurmaya gayesindedir. Kısa süre sonra vefat eden babasının ardından Nazmi, amcasının evini aile ocağı olarak kabul eder. Amcası, Nazmi'yi kendi çocuklarından ayırmıyor, yeğeninin her şeyiyle alakadardır. Ancak, Nazmi'nin ileriye dönük planlarındaki tutarsızlıklar, uçarı halleri amcasını da zorlamaktadır. Nazmi, birden Galatasaray Lisesi'ni terk ederek, Harbiye'ye girme hevesiyle gelir. Amcasının tüm endişelerine rağmen parlak bir kurmay subayı olmuştur. Çapkınlıkları ve asker ruhu ile bağdaşmayan hareketleri neticesinde, amcasının hatırlı dostları vasıtasıyla paçayı kurtaran Nazmi bu seferde Fransa'da tahsilini sürdürmeyi planlamaktadır. Avrupa'da eğitimi sırasında işin ciddiyetine vakıf olamayan Nazmi, yabancılarla bir sohbetinde Türk Zabitleri ile alakalı küçümsemeleri duyduğunda tahrik olur ve onlara verilecek en hakiki cevabın başarı olacağı kanaatine varır. Nazmi tam anlamında kendini eğlence hayatından koparamayacak ancak, başarıyla amcasının köşküne dönecektir.

Kudüs, Manastır gibi birçok yerde vazifelendirilen Nazmi, kendisi gibi subay olan İbrahim ile dostluk etmektedir. Nazmi, İbrahim'in tüm yalvarmalarına rağmen vaziyeyi terk ederek İstanbul'a gider. Amcasının köşkünde talihsiz olayların yaşandığını, eniştesi Neyyir Bey'e suikast düzenlendiğini haber almıştır. Bir süre izin alır, köşkte yaşamaya başlar, Neyyir Bey kurtulmuştur fakat amcasının kızı Naciye garip bir haldedir. Naciye'nin kardeşi olan kuzeni Şükran ise aileyi toparlayabilmek gayesiyle çabalamaktadır. Şükran'ın arkadaşı Nazan ile yakınlaşmaya başlar, Naciye'nin küçük kızı Jülide'yi gezdirme bahanesiyle görüşürler. Tekrar vezifeye döndüğünde tesadüf eseri İbrahim ile karşılaşır. İbrahim, askerlikten istifa edip hayvan ticareti yaptığını söyler fakat, bir süre sonra olayın aslının Kaymakam Nusret ismindeki önderle gizli teşkilatta faaliyet yaptığını öğrenir. Nazmi de onlara katılır, sayısız ölüm tehlikesi geçirir. Çarpışmalara katılır. Büyük bir taaruz neticesinde Kaymakam Nusret katledilir, Nazmi günlerce bilinçsiz yatar. Bakımsızlıktan ve koşulların ağırlığından durumu iyiye gitmemektedir. En nihayetinde İstanbul'a dönmenin kendisi için en doğru karar olacağı kanaatine vararak amcasının köşküne gider. Eniştesi Neyyir Bey'in bir kıskançlık krizi sonrası karısı Naciye tarafından öldürülmek istendiğini öğrenir, bir süre sonra da Naciye ölür. Geçirilen korkunç acının tesiri ile amca da vefat eder. Şükran bu sefer de kendisi için endişe etmekte, pervane olmaktadır, ama ne kadar uyarıya da Nazmi'nin ata binmesine engel olamaz, Nazmi attan düşerek yaralanır, ayrıca kendisinde bir kalp hastalığı olduğu, heyecanın kötü neticeler vereceği ortaya çıkmıştır. Nazmi için artık yapılacak en doğru şey, babası gibi adaya gidip yerleşmek ve inziva hayatı yaşamaktır. Nazan'a giderek böyle bir hayatı ve kendisini

isteyip istemeyeceğini sorar. Nazan hiç düşünmeden kendisini reddeder. Nazmi de kısa zaman sonra belirgin şekilde iyileşir, artık hayatında Şükran ve Jülide'den başka kimse kalmamıştır, ne var ki babası Jülide'yi onlardan uzaklaştırır. Nazmi Bey, kuzeni Şükran'a evlenme teklif eder. Kısa süre içinde adaya yerleşirler. Çiftliklerinde öksüz ve yetim iki kardeşi evlat edinirler. Kendilerinin de bir çocukları olmuş, fakat küçük yaşında ölmüştür, yetim çocuklardan Ayşe'yi kendi çocukları gibi evde büyütürler, oğlanı da yatılı okula gönderirler. Zaman geçmiş Ayşe nişanlanmıştır. Bu arada enişterisi Neyyir Bey'de ölmüş, yeğenleri Jülide ortada kalmıştır. Enişte maddi varlığını tamamiyle tükettiğinden, daima Avrupa'da büyüttüğü Jülide'yi artık kendi himayelerine vermeyi vasiyet etmiştir. Onlar senelerdir görmedikleri Jülide'yi büyük bir sevinç içinde beklerken, Jülide, uçarı, ukala, ısrarcı, yalancı bir kız olarak karşılına çıkmıştır. Adadaki hayatla bağdaşmayan hareketlerine karşı Nazmi Bey, mütemadiyen Jülide'yi uyarmak zorunda kalır. Jülide, kah içine kapanır, kah küser fakat geçen zamandan sonra oldukça düzelmiş görünür. Bir gece Jülide iskelede bağlı sandalı alarak denize açılmak ister, sandalı alabora olur, çığlıklarını duyanlar kendisini çok zor kurtarırlar. Herkes kazanın şokunu, Jülide'nin kurtulmasının sevincini yaşarken; Ayşe, bir intihar mektubu getirir, Nazmi gizlice okunduğunda, olayın aslen bir kaza olmadığını, Jülide'nin kendisine olan imkansız aşkıdan intihara teşebbüs ettiğini anlar. Bu mektup, Ayşe ile aralarında bir sır kalacak, Nazmi bihaber görünecektir. Jülide, yavaş yavaş iyileşir, kendini toparlamaya başlar, Nazmi Bey ise günden güne kötüleşir, hastalığı artar. Ancak, bu olaydan sonra iyice fark etmiştir ki, kendisi de Jülide'yi sevmektedir. Artık tek yapması gereken, kızı kendisinden soğutmak. Jülide'yi gözleri ile sevmektir. Bir süre sonra Jülide evlenir, Nazmi, O'nun mutlu olduğunu anladıktan kısa süre sonra da ölür.

Tema

Mantık Aşk, sevgi ve aşkı yaşamak güzel duygulardır, ancak, hayatın gerçekleri, vefa ve mantık her zaman aşkı özgürce yaşamaya imkan vermez.

Kişiler

Nazmi Bey Ebeveynlerinin vefatından sonra amcasının himayesinde büyümüş, lise eğitimindeyken ani kararlar Harbiye'ye geçmiş bir karakterdir. Uçarı, çapkın, hercai özellikler sergilemekteyken, muzaffer şekilde girdiği bir çarpışma sonrası başarılı olsa da, yaralanır ve emekliye ayrılır. Kuzeni Şükran ile evlenerek babasından kalma çiftlikte inzivaya çekilir. Evlat edindiği çocuklarla ve eşi ile yaşamaya başlar.

Şükran Nazmi Bey'in amcasının kızıdır. Hayatını ailesine fedakarlık ederek geçirmektedir. Gizli aşk beslediği Nazmi Bey ile evlenir.

Nazan Şükran'ın arkadaşıdır, Nazmi Bey ile birbirlerinden hoşlanmaktadırlar ancak, Nazmi Bey'in yaralanması ve emekliye ayrılmasından sonra evelenerek adaya gitme fikrine sıcak bakmaz. Nazmi Bey'den ayrılır.

Naciye Nazmi Bey'in kuzenidir. Kıskançlık neticesinde kocasını öldürmeye kalkar, başarılı olamaz ancak olaydan sonra akıl sağlığını kaybeder. Genç yaşta ölür.

Amca Nazmi'nin amcasıdır, öksüz ve yetim yeğenini kendi evladı gibi büyütür, çok sever.

Enişte Neyyir Bey Naciye'nin eşidir. Karısı tarafından öldürülmek istenir ama kurtulur. Karısı ölünce kızları Jülide'yi Avrupa'ya götürür.

Jülide Naciye ve Neyyir'in kızlarıdır. Akşam Güneşi gibi parlayan, ıslıl ıslıl bir çocuktur. Annesinin vefatından ardından uzun süre annesi tarafından olan akrabalarını görmez. Tekrar karşılaştıklarında, uçarı, hercai, ukala bir kız olmuştur. Eniştesine gizli bir aşk duyarak intihar etmek ister ama kurtarılır. Ardından başka bir gençle evlenerek mutlu olur.

İbrahim Nazmi Bey'in subay arkadaşıdır. Askeri teşkilatta çalışırken, harici gayretin daha başarılı olacağı fikrine vararak ordudan ayrılır.

Doktor Kemal Nazmi Bey ile görevlendirildiği adada tanışır, kendisini çok sever ancak hakkında detaylı bilgiye sahip değildir. Bir gece Nazmi Bey O'na tüm hayat hikayesini anlatır.

Çavuş Hacı İsmail Doktor Kemal'i adayı tanıtmakla görevlendirilen çavuş.

Ziya Ada da yaşayan saygın kimse.

Madam Ziya Ziya'nın karısı.

Gülizar Kalfa Evin hizmetkarı.

Kaymakam Nusret Vatanın kurtuluşu için gizli bir teşkilatın önderliğini yapan cesur kaymakam.

Ayşe Nazmi Bey ile Şükran'ın evlatlık edindiği çocuklardan kız olandır.

Erkek Çocuk Nazmi ve Şükran'ın evlatlık edindiği çocuklardan erkek olan, yatılı okula verilir.

İhsan Jülide'nin kocası.

Necmiye İbrahim Çavuş'un torunu.

İhsan İbrahim Çavuş'un torunu.

Nazmi Bey (Değişken)

Karakter Ebeveynlerini çocuk yaşta kaybeden Nazmi, amcasının himayesinde büyür. Amcası ve ailesi, O'na, aile şefkati ve desteği verirler. Nazmi, eğitim hayatı sırasında herkesi hem kendini çok sevdirmeyi, hem de nefret ettirmeyi başarır. Aynı anda çok güzel ahlaklı vasıflarla tanınırken, birden tam tersi haller göstermektedir. Hayatını uç noktalarda yaşayan Nazmi, yalnızlığı sevmeyen, cesur, atılgan,plancı,çapkın ve çılgın bir karakterdir. İstediklerini elde edebilmek için kararlı davranır, numaralar yapar, zaman zaman dalgacı haller de sergiler, maceralara girmekten çekinmez. Değişken tabiat gösteren bir yapıda olmasına rağmen, cömertliği, iyi kalpliliği ile, kendisini tanıyan herkes O'na hayrandır.

Aktiviteler Nazmi özellikle çocukluk ve gençlik zamanlarında aklına gelen ilk şeyi yapan, çoğunlukla da faydasız işlerle meşgul olan bir insandır. İçki alemlerini ve gece klüplerini sever. Müzik dinlemekten hoşlanır. Zaman zaman da tiyatroya gider. Emekli hayatında ise çiftlik işleri ile meşgul olmuştur. Hayatındaki en son yapmak istediği aktivite ise vals olmuştur.

ÖRNEK ANILAR

Değişken Tanıyan herkes için Nazmi'nin değişkenliği bir muamma olmuştur. O'nu nereye konduracaklarını bilemiyorlardı. Nazmi'nin öğretmeni ve yeni müdür arasında geçen bir diyalog şaşırtıcıydı:

Müdür: Sınıfınızın en çalışkan talebesini öğrenmek isterim.

Muallim: 243 Nazmi

Müdür: En tembel kim?

Muallim: 243 Nazmi

Müdür:Ahlakını en çok beğendiğiniz talebe hangisi?

Muallim: Hepsi iyi çocuklardır. Fakat ahlakça en çok 243 Nazmi'yi beğenirim.

Müdür: Sınıfın fenaları:

Muallim:Yok gibi...Pardon, sınıfın berbadeden bir müfsid vardır ki selahiyetim olsa bir saat mektepte tutmam.

Müdür:O kim?

Muallim: 243 Nazmi

Müdür, hayretle muallimin yüzüne bakarak: Bu nasıl şey böyle demiş.Muallim ' Buna ben de sizn gibi şaşıyorum,demiş, en merhametli ile en zalimi, en zeki ile en gabiysi sormuş olsaydınız yine aynı çocuğu gösterecektim. 243 Nazmi,saati saatine uymayan anlaşılmaz bir mahluk, bir tezatlar mecmuasıdır. Onun bir koluna mektebin bütün mükafatlarını yüklemeli, öteki koluna da çantasını vererek özel bir törenle mektepten kovmalı!..'

Yalnızlıktan Korkan Nazmi, kurmay bir subaydır. Askeri hayatı boyunca sayısız çarpışmalara girmiş, defalarca ölüm tehlikesi ile karşı karşıya gelmiştir,fakat bir çocuk gibi yalnızlıktan korkar. Çiftliğine dönemediği bir gece,bu korkusunu kendisi Doktor Kemal'e anlatmıştır. "Bu gece çiftliğe dönmekten korkuyorum...Zaten kimseler yok...Ailem iki gün evvel İstanbul'a gitti..Bahçe boş...Pancurlar kapalı...Kütüphanenin kırık kepengi çarpıyor...Yalnızlık...Yalnızlık...Bu yalnızlığı anlayamazsınız."

Numaracı Nazmi, yaptığı haylazlıklar neticesinde amcasından ihtar alınca, çeşitli numaralar yapar, fakat her seferinde kendisini kolaylıkla affettirmeği başarırdı. "Zavallı amcam benden çok çekti.Beni kendi, çocukları kadar seviyordu.Fazla olarak bana, öleceği gün, beni adam etmek için fedakarlığı yapacağına söz vermişti. Adamcağız, sözünü tutmak için beyhude yorulup çırpınıyordu. Ben yaratılıştta bir çocuk için yapılacak pek az şey vardı. Vakalar, tesadüfler ve her saat değişen heveslerim beni hangi yola sevk ederse oraya gitmeye mahkumdum. Biçarenin zayıf damarını keşfetmişim. Azar işittim, ceza gördüğüm vakit yalandan boynumu bükerek, derin derin içime çekerek : 'Hakkın var amca,derdim,anasız, babasız bir çocuğa zulüm yapmaktan kolay bir şey olamaz!' Bu adi nakarat, yüzlerce defa tekrar edilmiş olmasına rağmen tesirini kaybetmez, her

defasında amcamı ağlatır, bana birkaç gün istediğim yezitliği yapma imkanı verirdi.”

Dalgacı Nazmi, kendisi için endişelenen amcasıyla dalga geçmeyi çok sever, çoğu zaman da bu halleri ile amcasını kızdırırdı. “ doktor olacağım yahut itfaiye kujmandanı. Düşün bir kere...Ata binip yangın arabalarının önüne düştün mü, o ne keyiftir amca? Ah ne güzel!..”

Kararlı Nazmi en nihayetinde mesleğinin ne olacağına karar vermişti. Galatasaray Lisesi'ni yarıda bırakarak askeriyeye girmeyi kesin olarak istiyordu. Bunu daha önceki geçici heveslerinden biri sanan amcasına da konu hakkındaki kararlılığını gösterdi. “Belki bana mukadder olan meslek bu olduğu için en sona bıraktım. Kjararım kat'idir Amca...Ya asker olacağım, ya Hiçbir şey. Bu sene Galatasaray'a gitmiyorum.”

Haylaz/Çapkın Askeri okula girip askeri terbiyeye alınmak ta Nazmi için haylazlıkların sonu anlamına gelmiyordu. “Mektepte oldukça iyi çalıştım ve parlak bir kurmay subay oldum. Yalnız askerliğin ruhu olan inzibat ve ciddiyete pek alışamıyordum. Bir de sık sık çapkınlık vakalarım, sersermliklerim, hatta rezaletlerim oluyordu. Fakat her zaman olduğu gibi bu defa da yine zavallı amcam imdada yetiştı, öteye, beriye müracaat ederek beni kurtardı.”

Açıksözlü Yetişkin olmasıyla, babasından kalan veraset hakkına tamamen sahipolan Nazmi, amcasının kendisine gönderdiği paranın sınırlı olmasından sıkıntı duyuyor, açık sözlü bir şekilde, neyi nasıl istediğini belirtiyordu. “Artık yalan tövbe ettim...Binaenaleyhy, şayet 'ben, bu fazla masrafları beğenmiyorum. Bu para nereye gidiyor? ' diye sorarsan hakikatı açıkça söylerim.Yüzgöz oluruz...Aile saygısı ve hürmeti ortadan kalkar...Dünyada saydığım, sevdiğim ve hatta biraz da korktuğum bir sen kaldın...aman, bu aile muhabbetine bir zarar gelmesin...”

Çılgın/Atak Kesndisini eskiden beri iyi tanıyan arkadaşları, Avrupalıların, Türk Subaylarla dalga geçmesinin karşısında, Nazmi'nin neler yapabileceğini tasavvur ediyorlardı.Ancak, Nazmi onlara cevabını, rezalet çıkararak değil, hayatını bu sözler karşısında tamamen değiştirerek verdi. “Yavaşça yerimden kalktığımı görünce arkadaşlarımjn rengi attı. Ne çılgın, ne atak bir adam olduğumu biliyorlardı.”

Maceraperest Nazmi'yi tanıyan herkes, kendisinin maceraya atılmaktan çekinmeyen tabiatını gayet iyi biliyordu. “Maceraperestlikte adeta küçük bir şöhret sahibi olmuştum. Vakalarımı ötede, beride masal gibi söylüyorlardı.”

İyi Kalpli Nazmi'nin haylazlıkları herkes tarafından biliniyordu, ancak, iyi kalpliliği de aşıkardı. Özellikle amcasının evinde yaşanan trajediden sonra, Nazmi'nin izin alarak uzun zaman köşkte kalmasından kuzeni Şükrar memnundu, her fırsatta kendisine de bunu dile getiriyordu. “Ne yalan söyleyeyim, ben senin bu kadar iyi kalpli bir çocuk olduğunu bilmiyordum. Bu günümüzde bizi yalnız bırakmadın ... Hepimiz şaşkın bir haldeyiz. Evin içine çok faydan dokunuyor. Var ol,sağ ol!”

Cesur/Atılgan Subay arkadaşı İbrahim ile Kaymakam Nusret önderliğinde teşkilata katılan Nazmi, en cesur, en atılgan askerlerden biriydi. “ İki üç ay içinde adeta ufak bir şöhret kazanmıştım. En belalai, en tehlikeli işlere beni saldırıyorlardı. Kaç defa hudutları geçtim. Beş on eski çeteciyle Bulgar, Sırp köylerine saldırdım, bomba ile köprüler attım.”

Plancı Nazmi Bey, ileri yaşlarında gençliğindeki değişken, uçarı hallerinin aksine;planlı bir adam olmuştur. Olayları, meydana gelebilecek tehditleri önceden sezerek, kötü sonuçları engeller. Evlatlık kızı Ayşe, Jülide'nin intihar mektubunu kendisine getirdiğinde de, Jülide'nin daha sonradan hiçbir şeyi anlamaması gayesiyle ince bir plan yapmıştı. “Mektubunu okuduğumdan haberi yoktu. Jülide, kendine gelir gelmez Ayşe'yi çağırmış, mektubu ne yaptığını sormuştu. Ayşe, vaka gecesi benden aldığı dersi muvaffakiyetle tekrar etmiş. Telaşla mektubu kaybettiğini söyleyerek bir zaman çırpındıktan sonra onu bir dolap altından çıkarıp teslim etmişti. Zarfın açıldığını anlamasına imkan yoktu. Onu bir başka zarfla beraber camın üstüne koyarak üstündeki yazıyı aynen kopya ettim.”

Şükran (Fedakar)

Karakter Şükran herkesi düşünen, hayatı sevdiklerine faydalı ve yardımcı olmak için geçiren bir kadındır. Kendi için hayalleri ve istekleri yoktur. Fedakar hareket ederek, sevdiklerinin daha iyi olmasını arzu eder. Olaylar ve insanlar kötü olsa da O, iyi niyetiyle düşünür. Özellikle, çocuklara karşı merhamet ve anaçlıkla davranır.

Aktiviteler Şükran zamanını evdeki işlerle, hizmetkarları yönetmekle geçirir. Babasının vefatının ardından resmi işler, avukatlarla görüşmeler onun için rutin aktiviteler haline gelmiştir.

ÖRNEK ANILAR

Fedakar Şükran hayatı boyunca sevdiği herkesi düşündü, sadece kendini düşünmüyor, sevdikleri için her daim fedakarlık yapıyordu. Nazmi, yaralanıp ardından hastalandığında da endişesi Nazmi olacak, elinden ne gelirse yapacaktı. "Hayatın için hiçbir tehlike kalmamış. Fakat tamamıyla iyi olmak için uzun bir tedavi ve istirahate muhtaç imişsin. Seni İstanbul'da sabırsızlıkla bekliyorum. Zavallı Naciye'min tüm muhabbetini sana veriyorum. Tamamıyla iyi oluncaya kadar sana bakmak vazifesi bana düştü."

İyi Niyetli Şükran'ın ablası ölünce, eniştesi Neyyir Bey, küçük Jülide'yi karısının ailesinden uzaklaştırdı. Bu durumda bile Şükran iyi niyetli davranıyor, eniştesi hakkında kötü düşünmüyordu. "Dünyada en sevdiği iki insanın beş ay fasıla ile öldüklerini gördü: ' Hiç olmazsa Jülide'yi birkaç ay bana bırakınız ...diye eniştesine yalvarmış...Fakat Neyyir Bey razı olmamış, onu Çamlıca'daki köşkte Gülizar kalfa ile yalnız bırakıp Romanya'ya gitmiş...Güzel ruhlu Şükran, ona darılmaya kendinde hak görmüyor. 'Ne yapsın?..Onun da şimdilik Jülide'den başka kimsesi kalmadı' diyor."

Evhamlı Şükran, sevdiklerine çok değer veren, onlar için her daim endişelenen evhamlı bir karakterdi. Nazmi bey, nekahet döneminden kalkar kalkmaz, at binmeye gitmek için teşebbüs edince de oldukça evhamlanmıştı."Bu halde mi? Dünyada olmaz! Hakikaten sen yaramaz çocuklara döndün...Anlaşılan seni evde yalnız bırakmaya gelmeyecek...Haydi içeri.." Şükran'ın endişeleri ve evhamları gerçek olmuş, Nazmi attan düşerek gene yaralanmıştı. Bundan sonraki yeni hastalık döneminde, Nazmi olabilecek daha kötü sonuçlar için, Şükran'ı uyarıyor, kendisini hazırlamasını istiyordu. Şükran, daha da evhamlı davranacaktı. "Zulmetmekten niçin bu kadar zevk alıyorsun? Dedi. Bir şeyin kalmayacağı muhakkak. Fakat biliyorsun ki ben evhamlı bir kıyım."

Anaç/ Merhametli Şükran çocukları çok seven bir kadındı. Çiftlikte Nazmi Bey ile birlikte öksüz ve yetim kardeşlerle tanıştığına, onlara da gayet anaç ve merhametli davrandı. Kocasını, onları evlat edinme fikrini söyleyince Şükran çok sevindi. "Şükran, sevincinden çıldırdı. İki kardeşi önüne katıp eve götürürken insan onu senelerden beri kaybolmuş öz çocuklarını bulan bir ana zannederdi."

Jülide (Uçarı)

Karakter Jülide uçarı bir karakterdir. O'nun herkes tarafından önceden kestirilebilen hareketleri ve tavırları yoktur. Fakat, hakkında tasavvur edilen en net şeyler, açık sözlü ,cesareti ve çocuk ruhunun etkisiyle muzip tavırlarıdır. Kibirli karakteri, yaramazlığı ve ukalalığı çevresindeki insanları çekindirir. Zaman zaman paragöz tavırlar sergiler.

Aktiviteler Jülide, piyano ve keman çalmaktan çok hoşlanır. Çiftliğe alıştıktan sonra ufak tefek bahçe işleri ile de meşgul olmuştur. Adada tanıştığı bir balıkçı kıızıyla sohbet etmekten, birlikte rumca şarkılar, türküler söylemekten keyif alır. Jülide'nin kitaplara karşı da ilgisi vardır. Zamanı kitap okuyarak değerlendirmeyi sever.

ÖRNEK ANILAR

Ukala Senelerden beri yeğeni Jülide'ye hasret olan Şükran, Jülide'nin gelmesini çok sevinmişti. Ancak, Jülide, teyzesini görünce güzel bir tepki vermedi, hatta ukala davranışlar sergileyerek, O'nu engelledi. "Şükran, etrafı unutarak ağlamaya başlamıştı. Titreyen elleriyle Jülide'yi göğsüne çekmeye çalışıyordu. Fakat o hafif bir hareketle geri çekildi: Ablacığım, bize bakıyorlar, dedi, gülünç olacağız."

Kibirli Jülide, herkese karşı kibirli davranıyor, çevresindeki insanları kendisinden çekindiriyor ve uzaklaştırıyordu. "Gündüz benimle bile görüşmeyen Jülide Hanım, akşam yemeğe inmek lütfunu esirgemedi. Bir mükellef davete gider gibi giyinmişti. Yemek odamıza öyle bir vakar ve resmiyetle girdi ki seksenlik Lütfullah Efendi ile gayri ihtiyari ayağa kalktı. Gülmek için dudağımı ısırarak resmi bir takdim yaptım. Sofraya oturduk. Doğrusunu söylemek lazım gelirse Şükran da dahil olduğu halde hepimiz hayal kırıklığına uğramıştık. Hele şimdiye kadar evde hemen hemen bir küçük hanım muamelesi gören zavallı Ayşe, birdenbire bir hizmetçi derecesine düşüyor, ürkmüş kedi yavruları gibi kapı aralarından bakıp kaçıyor."

Açık Sözlü Jülide, aklındakini olduğu gibi söyleyen, çoğu zaman da sözünü sakınmayan bir genç hanımdı. "Ben, belki çok fena bir kıyım, dedi, sayılamayacak kadar kusurlarım var. Bunlara karşı kendimde bir tek meziyet görüyorum: Yalan söylemeyi bilmemek. Duyduğumu, düşündüğümü saklayamıyorum. Onun için size bir şey daha söyleyeceğim. Aranızdaki misafirliğim zannettiğinizden çok daha az zaman sürecek."

Paragöz Jülide'ye talip çıkmıştı, fakat Jülide paraya önem veren gözü yükseklerde bir kıydı. Talibini beğensede ekonomik durumundan ötürü karar veremiyordu. "Macaristan'da babamın maiyetinde genç bir katip vardı. Biraz saf amma, iyi namuslu bir çocuk... Babam öldükten sonra bu genç, benimle evlenmek istedi..."

İkimizde kimsemiz olmadığı için maksadını gayet ciddi ve namuskarane bir lisanla bana söyledi. Reddetmedim, fakat birdenbire 'evet' demedim...Çünkü zavallının memuriyeti daha pek küçük... Onun şimdiki aylığıyla geçinemeyiz... Benimde doğrusu pek sefaletle yüzüm yok..."

Yaramaz Jülide, haşarı bir çocuk gibi davranışlarda bulunuyor, özellikle Nazmi Bey'i günden güne üzüyordu. "Bu hiddet ve kin günden güne büyümeye başladı. Jülide, gittikçe afacanlaşıyordu. İlk günlerde her şeye dudak bükmesini, sürgün bir kraliçe edasıyla sessiz, sedasız evin içinde dolaşmasını beğenmemeiştim. Fakat şimde de yaramazlığına tahammül edemiyordum."

Cesur Jülide, Nazmi'ye karşı duyduğu aşkın tek taraflı olduğunu düşünüyor, kendisine gelecek için ölümden başka bir çare olmadığını biliyordu. Bu sebeple cesur bir adım atarak, intihar."Enişte,ben, taşla başı ezilmeye layık fena bir kızım. Minimini bir çocukken kucağında uyuyup uyandığı bir enişteyi, bir babayı sevenden daha fena bir insan olur mu? Bu akşam, kapıdaki meczup aşık benim için ne güzel bir beyit söyledi. Bu dertten öldüğüm halde toprak beni kabul etmeyecek amma, benim de yaşamaya tahammülüm kalmadı enişte..."

Çocuk Ruhlu/Muzip Jülide zaman zaman muziplikler yapar, çevrsini güldürmeyi başarır, ortamı neşelendirirdi. Nitekim, Ayşe gelin olurken de, karakterini gösterdi. "Ayşe'yi yerli gelinleri gibi giydirmişlerdi. Beni görünce ağlayarak ellerime kapandı, ben de onu okşadım.Alnından öptüm. Sonra kemerini bağladım. Odada gelinin arkadaşlarından birkaç köylü kızı vardı. Sıkılmalarından korkarak yüzlerine bakmıyordum. Bunlardan biri kendini tutamayarak gülmeye başladı. Baktım, Jülide. Gözlerime inanamıyordum. Kızım, tıpkı köy kızları gibi giyinmişti. Onu daha iyi görmek için pencerenin yanına götürdüm: Bu çocukluk nerden aklına geldi Jülide?"